

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÓDICH CATALANISTA

Any 8.—Núm. 339.—Dissapte 9 de Febrer de 1907.

PORTAVEU

DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

FEM CULTURA

Jo, ha dit en Salmerón, no'm cansaré mai de predicarho: donénos ciutadans cultes y tindrèm tot seguit la República a Espanya; arribarí el d'altre modo se fa impossible: les bales del Matíser tallen los elements més generosos y despresos.

Aquesta darrera afirmació es una veritat com un temple. La guerra, avuy, es un element de retrocés pera imposar una idea. Com a tal, nos plau que, lo mateix los republicans de seny com los carlins, en general, la vagin abandonant.

La guerra, y més la civil, es causa d'incultura, brutalitat y demés plagues socials. Lo bon sentir del nostre poble ha dit: la guerra ben lluny de la nostra terra.

Les idees s'imposen encarnantse en aspiracions de cultura, de progrés y de vida. Tot lo que no sigui això, es defensar una idea a tall de Quixot.

Per això en Salmerón ha dit: donénos ciutadans cultes y tindrèm tot seguit la República. Y ans que ell ho ha dit y ho ha practicat lo Nacionalisme català, ab la diferència que nosaltres no hem dit que de ciutadans dignes n'esdevingués la República—que les formes de governs als nacionalistes no'n fan fret ni calor—sinó que de ciutadans cultes n'esdevé un bon govern. Hem dit centenars de vegades: la cultura de Catalunya es lo que farà a aquesta autònoma.

Qu'el poble català progressi, mellori la seva situació intelectual y material, se desvetlli, tingui ànsies de viure, de ser y engranjar-se en tots sentits y, tant si som dins d'una Monarquia, com d'una República, Catalunya serà mestressa de si mateixa, serà rica y plena.

La cultura, la veritable conciencia de lo que son en si's pobles y's individus, l'urmissió a cumplir com a entitats col·lectives y individuals, es lo que fa fortes les nacions; no són, per cert, les formes de govern, de la mateixa manera que la forma del vestit, no fa a l'home ni més sabi ni més digne.

Enriquim Catalunya de cultura; fem catalans dignes, concients, progressius y'l triomf serà nostre. La virilitat catalana està en això. Les formes de govern no són pas cosa de la seva substància nacional y aquesta es la que ha d'affirmar cada dia més, fomentant la cultura en tots los ordens de la vida, lo nostre ideal de llibertat, lo Nacionalisme.

Fem cultura y Catalunya serà.

produixin poch, tan sols per no perdre lo rango de gran senyor que li dónal regalo forsat d'un gall y altres menudencias que li envien diferents vegades l'any. Contra dites finques per administració directa, perquè això creu tenir més sota peu a tots los que viuen en dites hisendes. Té nomenats y distribuïts administradors de diferents categories, capatassos y altra dependència, que casi pujen tant com los bracers; perquè això de tenir molta dependència, segons ell també fa grande.

Vé l'època de la sembra y a primers de Octubre plou a l'hisenda ahont ell viu, y al cap de tres dies que es quan allí s'ha la feyna bé, mena se sembri allí y a totes les hisendes; perquè, això sí, sobre tot l'uniformitat en tot; no passa per menys. Y què succeeix? Que a l'hisenda d'Andalusia va plourer vuit dies abans y no poden llevar de sech; en canvi a Galicia fa vuit dies que plou y han de sembrar plovent, y a la de Catalunya encare no hi ha plougit. Consideris en quin estat queda enterrada la llevor.

Com ha sentit parlar d'adobs químichs y en petita escala's té ensajats en l'embridat hisenda en que viu, adopta una fórmula concentrada y ab igual cantitat d'azòe, fòsforo y potassa; y dita composició l'aplica a l'hisenda d'Andalusia, que es un terrer argilós y mancat en absolut de potassa y materia orgànica, sent relativament ric en fosforich; a la de Catalunya, com terrer de procedència volcànica, lo que li manca es azòe, que de fòsforo ja'n té y de potassa casi n'hi sobra; en canvi a la de Galicia, com terrer en que abunden los boscos y pastures es riquíssim en materia orgànica y lo que hi fan falta són fosfats. Perquè això de que cada terrer tinga una composició diferente, y que per lo tant s'hagi d'adobar en proporcions diferents, no hi ha Cristo que li fassi entendre; y succeeix lo natural, a mala sembra mala surtida y cullita pitjor.

Al regar passa lo mateix: a Andalusia com més càlit, lo grà ja ha caigut de sech, y a Galicia es vert com una seba. Qui té la culpa de que les hisendes rentin poch? Segons lo parer del propietari y dels administradors, són los treballadors, que no fan bé les feynes; treballen poch y guanyen massa; per lo tant un remey als treballadors, més hores de treball y menys jornal. Un dels administradors que va probar de ferli veurer la rahó, lo va despatxar y desde aquell dia rahó ray com li donen tots.

Un altre senyor d'esperit ample y modernitat, però de menys campanillas, també té diferents hisendes, però en cada una d'elles hi té un administrador intel·ligent ab totes les facultats necessaries pera conrear; solament li está privat vendrer y empenyar. A la vegada té sub-administradors que cada hú dirigeix diferent feyna, ab llibertat y responsabilitat pera sembrar y regar lo dia que's fa meller, pera adobar de la meller manera possible y més econòmicament. Allí els treballadors molts d'ells treballan a preu fet y tots respiran llibertat y riquesa y'l senyor se fa ric de dia en dia perquè no solament augmenten les rendes de les hisendes, sinó que de cada dia guanyan en valor.

Al primer sistema de cultura aplicat a les nacions, se'n diu *Centralisme*; y al segon se'l nomena *Autonomia*.

Qui de veres estimí llurs interessos y suors, qui tingui una gota de sanch a l'ull y vulgui de veres llur prosperitat y la grandesa de la patria que guarda les despulls de nostres antepassats, de la terra ahont vegerem la llum primera y que té de ser lo patrimoni de nostres fills, que reflexioni y obri en conseqüència.

J. MESTRES.

Vilallonga, Febrer de 1907.

La Solidaritat Catalana jutjada per un anglès

Ab motiu de la darrera crisi, lo distingit periodista don Ramiro de Maeztu ha sostingut una conversa ab un anglès, que pertany a les altes classes de Londres y que ha dedicat substancials llibres a les lletres clàssiques d'Espanya.

Aquest escriptor anglès ha dit que com qu'el senyor Maura no ha fet res pera puixar al Poder, és possible que s'hi sostingui cinc o sis o deu anys, per falta d'una oposició sèria que pugui posarse al seu lloc y continuar la governació d'Espanya. Lo senyor Maura no tindrà necessitat de «apretar los tornillos», com diuen los castellans, en les vinentes eleccions; si ell vol la meitat dels ex-ministres romandràn sens acta.

Devant de semblants profecies, exclama'l periodista espanyol:

—Seria terrible!

—Pero muy verosímil,—replica l'escriptor anglès.—Tenga usted en cuenta que la Solidaridad catalana ha cambiado el aspecto de la política general española. Si no me engaño, la verdadera oposición con que tropezará el señor Maura en el próximo Congreso no provendrá de los liberales, ni de los republicanos, sino de los diputados que mandará á Madrid la Solidaridad Catalana.

—Esa Solidaridad puede romperse.

—No es probable que se rompa por ahora.

—Piense usted en que los partidos que la forman no están acordes en cuestiones religiosas.

—Pero lo están en la crítica de la administración general del Estado, y ello basta para hacer difícil la vida de cualquier Gabinete.

—No quedábamos en que el señor Maura duraría mucho tiempo?

—Una cosa es que la vida del Gobierno sea dificultosa, y otra distinta que dure poco tiempo. Si no se rompe en estas semanas la Solidaridad catalana, esta coalición vá a mandar á Madrid una serie de diputados que harán trizas con su crítica la estructura general del presupuesto del Estado. Más, por eso mismo, es muy probable que los intereses amenazados se agrupen en derredor del señor Maura y que el partido conservador encuentre en torno suyo todavía mayores fuerzas de las que ahora le apoyan.

—No es fantasear todo esto?

—Nada de eso. Y si la campaña regionalista acrece en intensidad, lo probable es que el señor Maura llegue á verse convertido en jefe al mismo tiempo de los conservadores y de los liberales, y casi, casi, de los republicanos, es decir, de todos los partidos amenazados por el regionalismo é interesados más o menos en que se conserve el actual «statu quo» interior de Espanya.

—Así, que usted cree que los españoles estamos condenados á elegir entre el «statu quo» presente ó la desintegración con que nos amenaza la facción radical del regionalismo?

—Así lo creo por ahora.

—Repare usted en que existe una enorme mayoría en la masa española que es al mismo tiempo reformista, progresiva y patriótica.

—Reconozco que hay muchos españoles del tipo que usted pinta; pero reconozca usted á su vez que esos españoles no han sabido organizar-se ni están organizados políticamente.....

Lo que paguem los catalans

L'any passat Catalunya contribuí al Tresor d'Espanya ab la sextena part dels ingressos generals.

Considerant que la població d'Espanya no arriba a 20.000.000 d'habitants, Catalunya, que'n té uns dos milions, ha contribuït com si tinguis 3.600.000: es a dir, que cada català ha pagat al Tresor, pera les disbauxes de l'administració y la política, pera que no tinguis correus ni telegrafis, ni carreteres transitable, ni ponts, ni ports, ni policia, ni res, un 50 per 100 més que's altres fills d'Espanya.

Pera acabar de fer més «simpàtica» la administració centralista cal dir que'l Tresor, en sos capitols de gastos, ha tornat a Catalunya un tant per cent molt més petit que a les altres regions: un 25 per 100 menys per habitant que als altres d'Espanya, sense comptar-hi les pagues a la Casa Reyal que pujen molts milions y no se'n gasta un ral a Catalunya.

Veusquí perquè els partits de l'actual règim són tan enemicos de l'autonomia: veusquí perquè la necessitem los catalans.

Tenim un 75 per 100 en contra dels altres fills d'Espanya.

Richs, menestrels, obrers, aquí teniu la rahó de les queixes y solicituts de Catalunya; la rahó del dret a la vila, la rahó de la justicia que vé a enfortir la rahó de dignitat de poble, del dret imprescriptible d'esser lliure manador y administrador a casa nostra.

**

Y encara hi ha qui gosa en nom d'un altre dels dos partits que's reparteixen lo poder, solicitar los votos dels catalans!

Y encara hi ha qui gosa dirse representant d'aquells partits, y fer cassinos y jugar a diputats y anar y venir de Madrid portant «encasillats» pera burlarse dels pobles y del dret!

Catalunya, per dignitat, per conveniència pera poder viure, pera poder progresar, ha de rompre tot vincle directe o indirecte ab los partits espanyols y ab los homes que's fan lò joch. Y un cop organitzades les forces catalanes, ha de dir a les altres regions espanyoles: veniu ab mi, salvèus ab mi, salvèm juntes a Espanya!

Comenseu la ta tasca en les vinentes eleccions.

Als catalans de la "terra alta"

DE LA

Ribera de l'Ebro y del Priorat

¡Visca Catalunya! ¡Visca l'Unió de tots los catalans!

Aquest ha d'ésser lo nostre crit de pau, en lloc dels crits de divisió que en les vinentes lluites electorals resonarán fatalment per nostres abandonades comarques, ahont la política dels partits, després d'haver ofegat aquest crit d'amor a Catalunya, ha anat aixecant sobre nostres caps, ídols de fach, ab vêu de Sirena, que han desgarrat lo cor de la Patria, han convertit los nostres més nobles sentiments en instins de fera, y han envilit l'Espanya ab les més desenfrenades concupiscències.

Contemplèu aquests partits que s'anonimen gubernamentals y veureu que les nostres comarques no les han governades pas. Si governar vol dir alentarhi la discordia, predicarhi guerra, fomentarhi l'inmoraltat política amparant xanxullos y tupinades, y en forma d'impostos explotar tot lo such, si; això, s'ha de confessar que les han governades; més també cal regonèixer, que això no es pas governar.

Governar es imposar l'imperi de la justicia y protegir y fomentar la riquesa, afavorint lo treball. Governar es estudiar les necessitats dels pobles y inculcar-los les

ides y facilitarlos los medis de satisfer les seves necessitats. Gobernar es administrar sos cabals invertint los tributs en obres d'utilitat pública en tots los aspectes que pot ferho la civilisació actual.

Es evident que l'Estat espanyol a les nostres comarques, de tot això, hi ha deixat ben poques senyals.

Ab lo sistema centralista d'unificació de totes les nacionalitats històriques de l'Estat, passa una cosa molt graciosa, tant, que faria riure si no fos plorar. *Todos los españoles vienen obligados a sostener las cargas del Estado a medida de sus fuerzas.*

Havèu vist may, més hermosa equitat!

Veyam, ara, com això's practica.

Huesca, per exemple, que té un cacich que val un dineral, se sab fer retornar en forma d'obres d'utilitat pública, potser no es exagerat dir que, una xifra més important que la que paga a l'Estat. Als districtes de Falset y Gandesa no he calculat quin tant per cent hi retorna. Que no n'hi retorna cap! Justa la fusta! Però per lo demés no deixa de complirse la Constitució de l'Estat.

La comarca del Priorat va pagar per espai de més de vint anys dues pessetes per hectàrea de vinya per extingir la filoxera quan l'invasió's presentés o bé pera invertirlo en la compra de ceps americans per replantar les vinyes; y si be es cert que en los moments de la crisi no li han retornat ni un ral, també ho es, que la major part de les finques tenen avuy senyalada la mateixa quota contributiva y continuen amillarades ab la mateixa riquesa que avans de l'invasió filoxerà, y a més han tingut lo consol de vèurer com tres anys enrera les hi posaven un recàrrec d'un tres per cent a la quota aquesta, pera gastos d'extinció de la llan-gosta (?) que per cert en altres terres més privilegiades fa molt de mal.

La filoxera de la vinya al Priorat ha atacat les vinyes de tots; no ns ha preguntat pera invadirla si perteneixia a monàrquichs, a carlistes o a republicans. La filoxera centralista fa'l mateix en les arrels de nostre sava catalana, no més se fisca en que som catalans. Així com deviem defensarnos de la filoxera tots plegats, d'aquestes concupiscencies de la burocracia centralista devem defensarnosen com a catalans.

UN DE LA TERRA.

LOS FILLS DE GAEL

Si bé no donen quasi signes de vida y separats per complet del sentiment mondial, los celtes d'Escòcia han conservat fins avuy llur bellissima llengua y independencia moral, a través de centuries y de les tempestes que han amenassat de destrucció als pobles débils. Potser lo viure units a un dels pobles veritablement democràtiques y'l gaudir de les llibertats de la gran nació britànica ha debilitat un xich llur forsa, retardant lo moment de convertir en polítiques llurs aspiracions, purament platòniques fins al present.

Quan després de la destrucció de l'exèrcit jacobita pel sanguinari duch de Cumberland, en la desastrosa batalla de «Culloden» y la consegüent fugida del príncep Carles Stuart, semblà que ab la caiguda de l'antiga casa reyal celta hi anava accompanyada la de tota la nació «Highlander». Los Stuarts havien desaparegut per sempre; lo darrer d'ells Cardenal duch de York, morí a Roma més d'un segle enrera yls «Highlanders», dedicant escassament qualche romàntich recor a primceps Carles, quina bona estrella se eclipsà tan rápidament, acabaren quasi per oblidar llur historia, pera llençarse en brassos dels anglesos que cambiaven llur pobra, portàntelshí industries, diners y sobre tot l'orgull natural a tot poble qual voluntat pesa sobre'l món. Sols de tant en tant alguna espurna que volejava per l'aire probava que devall de les cendres encara hi havia foch encès.

Però aquest foch somort comensa a revivir, amenassant convertirse en una immensa foguera que aixecarà altra vega da la fè dels nobles fills de Gael.

Ja no es solament un fi literari y purament platònic lo de l'Associació dels Amichs dels Highlands, sino que d'una manera clara y alsant ben alta la veu, entra en la lluita política pera la reivindicació de les llibertats seculars del poble Gaèlich. Així ho manifesta'l comte de Mar en lo següent programa, que escrit en la llengua de la terra, acaba d'endressar als Highlanders:

«Poble del nostre cor y del nostre amor. Som d'opinió que no devem perllongar per més temps lo fer entrar decididament

en acció'l nostres sentiments y idees en totes les qüestions importants que afecten a nostre patria. Y ara que tothom reconeix l'existència d'un renaixent Gaèlich en totes les manifestacions de vida dels Highlands, nosaltres podèm assegurar com a conseqüència, que no es ni convenient ni propi permanéixer inactius per més temps y molt menys en lo precís moment en que'l irlandesos aixequen ènèrgicament llur veu y s'esforsen per tots los medis pera obtenir la reivindicació de llurs drets.

Per consegüent un nou partit s'ha constituit—partit escocés—en vista a les següents conclusions:

Primera. Llegislació propia en tot lo concernient a la vida del nostre poble.

Segona. Concedir un lloc preminent al llenguatge Gaèlich y a les aspiracions dels Highlanders d'Escòcia.

Tercera. Tornar a les antigues costums y al vell sistema «Highlander», pera així assolir l'avens, y mellorament de nostra patria, que si no resulta d'acord ab los procediments anglesos, ho es ab les necessitats y desitjos del poble d'Escòcia.

Quarta. Que sigui obligatoria l'enseñyança del Gaèlich a totes les escoles y parroquies a través dels Highlands.

Quinta. Justament, com en lo país de Gales, tots los empleats de l'Estat deuen possuir un exacte coneixement de nostra llengua natural, així com també tots los que a Escòcia ocupin càrrecs públics.

Sexta. Que s'inicii un ferm companyisme y solidaritat y s'estengui ràpidament entre Escòcia, Irlanda y'l país de Gales, pera la mútua ajuda en l'assoliment de nostres fins comuns.

Poble de nostre cor! Aquestes son en extracte les nostres aspiracions. Y nosaltres cridem a tots los Highlanders pera que'ns ajudin en la nostra tasca entrant a formar part de nostra Associació.

Fills dels clans! Junts y avant.

Firmat en nom de la societat Amichs dels Highlanders.»

Joan Comte de Mar.

Braes of Mar janer 1907.

No s'imagini ningú que l'anterior manifest hagi motivat cap violència de llençatge com sol passar en altres països que tots coneixèm. Los uns l'han rebut ab simpatia, los altres més incrèduls ab somriure de llàstima, com tractantse de coses ja passades a l'història, però tots ab lo respecte propi dels que entenen la llibertat y la practiquen, no considerantla solament com adorno pera lluir certes facultats oratories. Més encara (y es una convicció ferma la que m'ho fa dir), es seguir que més tard o més d' hora, los pobles de rassa celta gaudirán una completa autonomia, un total «self government» dintre l'unitat indestructible de l'Imperi Britànic, fort per la seva mateixa varietat, respectada en tots sos matisos. Escosesos, irlandesos y galesos, «shoulder to shoulder» (de costat) lluitarán per llurs drets pera fruirne després ab la pau dels pobles dignes. Si nostres decadents polítics enlloch de girar los ulls cap a París los aixequessin més en l'aire, altres enseñyanças més profitoses apendrién.

R. BALDRICH.

Edinburg 30 janer 1907.

Manifest dels federals

Firmat pels senyors Vallés y Ribot, Pi y Sunyer, Maríal, Queralt, Llobet, Lloberas, Montanyà, Tona y Mallofré, que formen la Junta del Centre Català Republicà Federalista, s'ha publicat un manifest dirigít als seus correligionaris, del qual coími los següents paràgrafs:

«En l'espai de pochs mesos les nostres idees han pres a Catalunya extraordinaria volada. Republicans que no havien fet declaracions autonomistes, convenen avuy en que sols assentant la República sobre la base de l'Autonomia, pot ésser un instrument de llibertat y de justicia; y catalanistes que, com es sabut, havien vingut considerant com accidentals les formes de govern, han fet ja franca y decidida manifestació de que sols en forma republicana serán factibles la realisació del dogma democràtic y la total expansió de les col·lectivitats humanes.

Uns y altres son ja republicans y catalanistes alhora, com nosaltres, y com nosaltres, además, mantenedors dels nostres punts de vista en assumptes importantíssims, com són lo problema religiós y la qüestió social. Venen, així, al camp polítich a defensar les nostres doctrines, y semblava natural que s'acoblessin a l'en-

torn de nostra bandera, que vinguessin ab sos estols a engroixir lo federalisme català, lo primer nucli republicà y autonomista de Catalunya.

No ha sigut així, per desgracia.

Allunyin uns y altres y allunyin los ciutadans tots tals prevencions y tal temors. Ningú més amant que nosaltres de la nacionalitat catalana y ningú més dispost a impedir que influències de fòra de Catalunya vinguin a determinar la vida y l'acció polítiques en coses que siguin propies y exclusives de la terra catalana. Però al temps que fermis mantenedors de les prerrogatives de Catalunya y de la seva total reintegració en los atributs de la sobiranía, ho som també de seguir ab les més estretes relacions de germanor ab los demés grups ètnics d'Espanya, conven-sudissims de que la federació de tots los pobles espanyols, al temps que beneficiosa pera tots, serà sólida garantia de l'autonomia y de la llibertat de cada un d'ells.

L'autonomia integral de Catalunya y la federació ab los demés pobles espanyols han sigut sempre els propulsors de les campanyes polítiques del federalisme català, y la mateixa obra que fins ara seguirà realisant, ab més braó que may, si es possible, ja vagi deslligat dels demés partits republicans y autonomistes, ja junts ab ells si algun dia s'arredessen a l'ombra de la seva bandera.»

Lo ball de disfresses

Impresió fantàstica

L'espaiosa sala de ball restava silenciosa y fosca. No més que la llum esgrogueida que llenyava uns quants altres mitj encisos, donaban a compèndrer lo tò de les coses que per la sala hi havia, preludi de la festa carnavalesca.

A baix, mostrejada de flors color carmí y verdós, com alta senyora habillada en traje de gala, s'esbanyeix la regia alfombra, toba com la carn d'un infant recent nascut.

A un extrèm de la sala, los faristols y'l piano resten severs y presumptuosos, anyorant lo moment de la dansa. Damunt les espel·lifades cadires geuen també adormits pera una estona's violins, lo cornetí, la flauta y'l papers de sofà.

Al torn de la sala, cadires y més cadires buides. Als pals també moltes cadires.

Observo ab fret l'espaiosa sala buida, contempro ab més fredor aquell mutisme iluminós que l'ubriaga y m'assento en una cadira qualsevol de la sala pera gosar ab la mutació d'aquell quadre allavors gris, ab lo que anyoro contemplar després, més encès, rogench, encisador y alegre.

Un ball de disfresses es sempre nou y sempre té interès y una atracció estranya per qui vol contemplarlo tant com aquell que vol fruirlo.

**

Lo silenci's romp d'un cop ab la vinguda d'unes quantes dònes carregades de fardells de nubes, boás; dònes de certa edat s'entén; deuen ser les mares de les disfresses. A l'entrar remuguen y fan les vergonyoses dolentes d'ésser les primeres, mes darrera d'elles aviat ne comparèixen unes altres més, també carregades ab abrichs y quisqua que altre criatura que criaturassa que més bé estarian al llit que no pas allí.

Com són les primeres trien los millors llochs de la sala encara que sigui en perjudici de les noyes que hi vén pera dansar. Assegudes que estan, garlan més que un sach de nous unes ab altres parlant del temps, criticant la societat perquè no encén més aviat los llums y hi van dugues hores avans! recordan los seus temps, aquells temps sempre més bons y de més orgull, que no pas los presents. Alguna fins hi fa una bacanya dolsa. Aquella canalla y canallassa corre d'ací y d'allà fent entramaliadures com si's tractés d'una festa del barri. Algún fins toca'l piano y fa caurer algún instrument per terra; Són canalla! diuen llurs mares y's quedan tan cofoyes. Un home que fa de conserje prou que's reptà però són criatures y no podé dir res.

Com si estessin dintre una sala ab los finestrons tancats en plè dia y'l obrissiu d'un cop, la sala queda banyada de la llum elèctrica blanquinosa; los altres també's van encenir poch a poch y aquella fredor de la fosca ha fugit d'un cop. No més resta la fredor de la sala que no han pogut calentar a quelles dones ni aquelles criatures ab llur conversa insustancial ni ab llurs salts y entramaliadures.

Dònes y més dònes comparèixen carregades, que m'apar que mudan de casa; altres venen acompañades d'alguna fadrina balladora y demés joves que van a ensinistrarse. A corrúa feta van comparèixen. Ab un obrir y tancar d'ulls s'han complert cadires y palchs. Guaita ja algun jove tot endiumejat. Dona un cop d'ull als quatre costats de la sala y s'entorna. Un altre y un altre fan lo mateix. Los músics han despertat llurs instruments y degut.

Romp un vals Boston voluptuós y ràpid. Algunes parelles s'apresten a dansar y agitades com plomes a l'aire y saltironat com pardals, ben acompañades, volten la sala ab cara de triomf. Han romput lo vals.

Un crit desnaturalitat de dòna segueix d'altres més falsificats encara anuncia l'arribada de les màscares, les anyorades disfresses, les mestresses del ball. Saltant y aixordant entre a la sala. La música grinyola una americana pausada, com si li dolgués tocarla, semblan frases no acabades, sense energia ni colorit ja en un ball de disfresses y van tant malament les americanes! Es massa quieta pera la cridoria y l'esvalot que mouen les disfresses.

Dels palchs y galeries, de per tota arru, surten caragolantse y serpentant tires llargues de paper de color, molt estretes, que ondulant s'en vá d'un costat a l'altre de sala. Es la serpentina la moderna y simpàtica, que tanta festa dò y tanta alegria representa en lo ball de disfresses y en totes les carnavalesques.

De cop plouen com regalims d'aigua il·luminada per focs violents, papers y més paperets, rodanxons, petits, petits com borallons de neu que transfiguren ab la rapiditat del pensament, un bell rostre de dòna hermosa, ab galta encesa, ulls brillants y negres com mores, ab cabellera espessa y més negre que'l ulls, ab un cap vermell com foch, tot ell vermell, amuntat de petits y rodanxons paperets com si volguessin disfressar la bella disfressa en figura mafistofèlica, diabòlica.

Són los inofensius confetti, los alegrays y voladors, los amuntegats paperets que tant de goig representan, que tantes combinacions y tòns donen per l'ample sala, convertida en arch de Sant Martí, barrejat de llum groga y blanquinosa.

Les disfresses, ab aixordadora cridoria se fan en absolut mestresses de la sala. N'hi han de tota mena y disfresses per tots los gustos. Lo jovent dansa que dansaràs y les disfresses vinga cridar y correr. Assí deturen a un y li contén un sens fi de coses que acaben per enroigrir les galtes del pobre jove. Allá batissen a un altre.

Lo confetti y les serpentines no paren pas. Uns joves que no dansen se ciden d'adornar la sala ab los penjolls que a l'etzar van cayent de les serpentines y amuntegat confetti al demunt de la virolada y toba alfombra que apar are un jardi esfullat.

Oh, y que fantasiós y bell es lo plouer del confetti! A estones, la pluja es d'or, d'or lluat y la sala sembla un camp sembrat en plè Juny.

En altres, la pluja es vermellosa com vomitant lo foch d'un volcà llençant espurnes enceses a l'entorn de la boca. En unes altres, la pluja es verda com les mateixes aigües del mar, com lo mateix cel, com un jorn primaverenc. En altres, la pluja es blanca, blanca com si nevés, convertint la sala en un flairós bossi de terra plantada de lliris y junquillos, en una fresca matinada pirenàica en plè hivern.

També observa la pluja mòrada, mòrada com si caiguessin fonts de violetes boscanes, com un cap-vespre d'istiu; lo sol fugint cap a Orient y'l seu raigs tebis embolcallant la plana ombrejada de mitja fosca y mitja llum, morada com lo rostre d'un fredolich.

Oh, y quantes hermosors junes! L'or confonse ab lo blau, lo vert ab lo mòrat, lo blanch ab lo vermell. En mitj de aquesta fusió de tòns y colors, les esbelles disfresses balla que ballaràs. L'orquestra se les enfila en un galop y'l deliri sembla que accompaixi a uns y altres. La pluja del confetti y'l llençar de les serpentines creix, creix ab desespero, ab entusiasme frenètic. La follia també hi ha entrat.

Los ulls s'obren pera no deixar escapar cap nota del lluminós quadre bellugadís.

Una màscara s'atansa a mi que impàvit anava seguint los moviments voluptuosos del ball y ab un cop a l'espatlla me despieta del meu encantament y vol que balli ab ella; me diu no sé quantes coses més y jo, sense esma de lo que feya, m'hi nego en absolt.

De moment la veig dansar ab un altre y'm fixo ab detenció ab son semblant.

Era alta, ben lineada, grassetona, ab un tom de cara de rosa y finíssima. Los seus ulls brillosos deien bé que era una hermosa dona qui devia ésser.

M'hi acostó decidit pera parlarhi y veuer si ab un gest, ab una rialla, ab un tom de veu la coneixia. Fou en va. Sabrà ben bé dissimilar. Volia ballarhi y llavors me diu que no, y fentme una rialleta mitj en serio mitj burleta, fuig de mi y no la vaig veurer més.

**

No he pogut dormir pas. Neguitós, picat per la curiositat maleida, he passat llista en ma ment de coneudes dònes. Cap d'elles la creya tan hermosa, tan esculptural, tan bella com la disfressa que'm mostra coneixensa y carinyo.

«Oh, nit! A l'endemà, al sortir de casa, topo front a front ab una dona. Era aquella. Me mira fit a fit y tota avergonyida demana perdó. M'havia près per altre. No li vaig poguer contestar. La seva imatge era per mi llavors més interessant, més deleitos, però era una dama y tota ella m'inspira respecte. Un petit moviment de cap assignant despedida fou tot lo que vaig poguer dirli.

D'ençà d'aquest succeït que no més cerco ab los ulls la figura de la bella dama. No l'ha he vista mai més en cap ball.

«Ab qui'm devia confondre? per qui'm devia pender? Oh! si trobés un ben semblant meu que m'agradaria coneixerlo y parlarhi!

BERNABÉ MARTÍ Y BOFARULL.

Tarragona 9 febrer 1907.

Lia "Clinica Rabadá"

«Ho han reparat bé? S'hi han fixat bé en la desesperant monotonía de la vida tarragonina... Aquí mai passa res, y si alguna vegada una persona o cosa cridan l'atenció del vehinat, per grossa que sigui la cosa o persona, rápidament es ofegada fins la més petita engruna del pòlsim que aixeca ab la seva temeritat al distreure del son placit, de la cómoda vida de negació que aquí tot ha de portar pera ser ben tarragoní, ben armònic.

«Y ab que s'ofeguen aquestes discordançies?... Vagin a saber! Es ab egoisme? Potser ab envejes? Hi té que veuer l'atrofa de sentiments, y fins potser de l'inteligència? Qui es capás de saber-ho! Lo cert es que poques, poques vegades se trenca aquesta són, aqueixa indiferència ab quel tot lo viu a nostre ciutat.

Per això nosaltres, afanyosos de fruir de qualsevol discordancia tarragonina, varem sentir una sotregada ben endintre nostre, al saber que hi havia qui sense reparar ab prejudicis, ni ab consells, se llenava a la lluita, ab l'entusiasme que dóna un cor jove, plè d'altruisme, accompanyat d'una lluïda carrera. Se tractava d'una cosa nova, se tractava de dotar a Tarragona d'una clínica, montada segons los últims avensos en l'art de curar y allà varem anar, galantment invitats, a despertar una mica, a coneixer a l'hèroe, a estrènyeli la mà, a alentarlo.

Efectivament. Lo fill del nostre amich, lo distingit metge d'aquesta localitat, don Anton Rabadá, lo Dr. Angel Rabadá, ab una amabilitat esquisida, ab un entusiasme que l'acabava de fer simpàtic, que atreya de debò, ns va acompañar per tota la casa, ensenyantnos una sala d'operacions, en la que tot s'havia vigilat pera que resultés a l'altura de lo més científich y modern. Res hi fa falta: autoclaves, facilitats de totes menes pera esterilizacions ràpides y completes, esgarrioses eines de l'ofici de totes menes. ¡Pobres microbis! ja's planyo, allí si que no n'hi pot viure ni un.

Ampli, còmodo y sever despatx; elegant y luxosa sala d'espera, habitacions de 1.ª y 2.ª pera operats amoblades ab luxo, res hi fa falta tampoch.

Pare i fill nos feren passar una delitosa vetlla ab l'explicació detallada de tot, sempre complascents, y sobre tot, lo jove Dr., traspuant una ingènua suficiencia, un domini en la difícil carrera, una sermesa y entusiasme en lo pervingire que'n va fer pensar que hi ha homes que porten l'èxit a sobre, que ells són èxit, perquè tenen ié y braó pera viure y triomfar.

Forem, després, explendidament obsequiat, ab un delicat *lunch*, y la distingida concurrencie, ab paraules de sinceritat, nascudes de l'impressió de tot lo que havíem vist y sentit, felicitá a abdós doctors per l'esfors demostrat, esfors que tot Tarragona deu agrair.

Va anar-se animant la conversa, fentse

general o fraccionantse ab moltes, se va arribar a l'*oleaje* de les paraules y de les idees y un senyor que tenim al costat nos va completar l'informació que ab moltísim gust transcribíam:

Lo Dr. Angel Rabadá, ha fet una brillantissima carrera, acaba de guanyar unes difícils oposicions, ab un dels primers números, de metges titulars, ha practicat les especialitats de la seva clínica (*operacions, parts, vies urinaries*) a Barcelona, Madrid y Paris, al costat de verdaderes eminenties; es, donchs, això, la seguretat del seu pervingire.

Ja tocades les dotze de la nit, sortiem, ben satisfets com tarragonins, ben agratis a la bondat dels nostres distingits amichs y pensant modificar allò que deyam al principi d'aquestes ratlles y que anavam travingant ments lo passat dijous nos dirigíam a la «Clínica-Rabadá», que hi ha homes y coes, que vigorosament dissonan per demunt de les armonies dels pobles que dormen, y que tenen dret a no ser ofegades per res, perquè són justes, necessaries, humanes, virils.

Y ara una forta encaixada a pare y fill, es prou. Cap a l'exit.

TARRAGONA Y EL CENTENARI DEL REY EN JAUME I

Dijous passat a la tarda's reuniren en una de les sales de Casa la Ciutat de Tarragona, representants de la majoria de les corporacions que integren la ciutat, invitades per l'Alcalde senyor Cuchi, a l'objecte de tractar d'algún punt relatiu a la conmemoració del centenari del naixement del gran rey En Jaume I, en lo qual es, indubtablement, Tarragona la més oblidada en lo tribut d'agraiment que totes les terres de l'antiga Corona d'Aragó preparen pera l any vinent.

Poques vegades havem vist manifestada l'unanimitat d'opinió y l'esperit colectiu de la ciutat, entre tants y tan diversos elements com los reunits l'altre dia; per lo qual podèm obrir francament lo cor a l'esperança, confiats en lo bon paper que Tarragona tindrà en lo vinent centenari, després d'haver vist fòndres en una sola aspiració de civisme, als qui representen les més oposades tendències y més diverses ocupacions; puig entre'l's reunits que omplien la sala, recordem les autoritats Municipal y Provincial, a la Arqueològica, als dos Atenèus, al Patronat Obrer, a la Junta d'Obres del Port, a la Prempsa, al Comers, al jovent, al Colegi Mèdic y a moltes altres corporacions, constituint la reunió lo més distingit de la ciutat en los distints ordes de la vida.

Lo senyor Alcalde obri la sessió ab un parlament digne d'elogi, ab lo qual feu a la vegada l'exposició de l'objecte que l'ha via guiat a convocar als reunits y la presentació del senyor Canibell, qui a instances del senyor Alcalde explicà com y de quina manera podrà portarse a terme una de les parts del programa del centenari del naixement del rey En Jaume I, y es: la publicació de les *Obres* escrites per aquella celeberrima figura, la més eminent de la nostra història, formant ab elles un volum sumptuós, mostra de l'altura a que han arribat les arts del llibre en los temps moderns, en lo nostre país, volum que, ademés de la seva materialitat exquisida y sa forma artística, se farà remarcable per lo fonamental de la seva erudició, a fi y efecte que interessa als homes d'estudi, al propi temps que sia digna de guardarse per son valor intrínsec com a testimoni del centenari que s'està preparant, podent així escampar per lo restant del nostre país y també més enllà de les fronteres una manifestació de cultura, treballada tot a l' hora per la ploma y'l talent del gran rey qui's vol honrar, y per l'estudi, les arts y l'industria modernes posades a contribució per un igual.

Fou rebut tal propòsit ab mostres d'aprobació y d'entusiasme, que's traduiren en ofertes y adhesions tot seguit y després d'algunes aclaracions necessaries, quedà nomenada una comissió, patrocinadora de tal pensament, quina la forman: lo senyor Alcalde en representació de l'Ajuntament de Tarragona, lo senyor President de la Diputació provincial, un representant del Capitol Catedral y'l senyor President de la societat Arqueològica tarragonina.

Están encarregats de portar a terme'l's treballs del volum projectat: mossèn Jaume Bofarull pera la transcripció y coteig dels textes, l'Eudald Canibell pera l'ornamentació y direcció tipogràfica, y'l nostre impressor En Francesch Sugrañes estamparà l'obra.

Están fentse's preparatius pera publi-

carse la mostra del treball projectat.

Com sia que la publicació del volum de les *Obres* escrites en català per lo Rey En Jaume I es una de les parts del programa de la conmemoració del septè centenari y será digna complement de l'erecció de les sepultures monumentals projectades per l'arquitecte don Lluís Domènech y Montaner, destinades a guardar les cendres dels cossos reials de la casa catalana-aragonesa y'l cadàvre del rey celeberrim en la nostra Sèu, y encare que es probable vinguin altres iniciatives a nodrir lo programa de referencia, bastarien les obres aquelles, que confièm veure realisades en lo terme necessari, pera sostindre lo bon nom de Tarragona en lo cas present, que tant de bò sia'l primer d'una inacabable serie d'actes d'acoblaments de voluntats conduents tots per una part a desvetllar l'esperit de la nostra ciutat y enlairarlo bò y treballant com a ciutadans complidors de son dever pera la prosperitat, engrandiment y melhora de Tarragona.

L'enorabona més cordial sia donada a totes les corporacions y personalitats que han ofert coadiuvarhi y han acceptada la iniciativa del nostre senyor Alcalde, que en aquesta ocasió s'ha mostrat digne d'ocupar la presidència del municipi tarragoní, patrocinant les iniciatives aquelles pera honra de la ciutat, y decidit a portarles a terme de la manera seria com se fan aquestes coes en les mes cultes poblacions modernes.

¡Amunt los cors, tarragonins!

NOVES

Demà, al Grant Cafè del Centro hi haurà desde les cinqu y mitja a les set de la tarde, lo concert nomenat «Vermut», à piano y harmonium, per los professors Salvat y Gols, cantant la simpàtica senyoreta Salas baix lo programa següent:

«El Barquillero», romansa, Chapi.

«Hernani», (aria) y cavatina (1.ª audició), Verdi.

«Luccia», rondó (a petició), Donizetti.

«Campanone», rondó, Mazza.

També hi haurà a l'esmentat Establiment recreatiu un altre concert demà a la nit, desde les nou a les onze, pels mateixos professors y joveneta aventajada artista, ab lo repertori que segueix:

«El cabó primero», Caballero.

«Traviata», aria final del tercer acte, (1.ª audició), Verdi.

«Norma Castadiva», Bellini.

«Barbieri di Siviglia», (a petició), Rossini.

«Salto del Pasiego», vals, Caballero.

Ademés se servirà durant tot lo dia a la propi Cafè les especialitats:

The a l'ingresa, Sandwich variats, Emparellats, Xocolates de la Companyia Colonial y Cervesa Pilsen lleigitima.

Aquesta nit tindrà lloc a la societat «Centre Català» un extraordinari ball de màscares, organisat pels socis fadrians y que, com cada any, lo dedican als socis casats.

Sabèm que són moltes les disfresses que concorrerán aquesta nit al Centre Català.

—Neurastenies.—**Neurostèogeno Sugrañes.**

S'està montant un nou cinematògraf al cap de vall de la Rambla de Sant Joan, contonada al carrer de Fortuny.

Pera molt aviat s'anuncia a l'Atenèu de Tarragona, la constitució d'una Agrupació excursionista y sportiva destinada a tenir gran importància.

Molt ho celebrém.

Ha naufragat a la barra de Santoña, al travessar, procedent de Gijón y ab rumbo a Bilbao, lo vapor «Barambio».

La tripulació al veure lo mal estat en que quedava'l barco y'l perill que hi havia, abandonà al mateix, salvansen ab los salvavides de bordo precipitadament.

Ha caigut una grant nevada a les muntanyes y estribacions del «Port de Beceite».

Dona gust de veuer aquella immensa capa de neu tant caprichosament amuntada.

Ab motiu de les nevades d'aquests últims dies, se troben incomunicats alguns pobles del Maestrazgo.

Convalecencies.—Ovi Lecitina Giol

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

Emulsió NADAL Mellor que Scott y similars: Unica ab 80 per 100 oli bacallà tot assimilable. Usant oli sol, se tolera mal y perd vies intestinals. Reconstituyent nens, adults, vells; consunció, convalecencies, curosos, embaràs, lactància, tos, tisis, escròfules, ratquitismes, anèmia. Certifican eminents doctors Col·legis Metges y Farmacèutics.

MEDALLA DE PLATA

Xarop Hipofosfits NADAL Tònic reconstituyent, estimulant. Hipofosfits cal, estricnina, ferro, manganès, quinina, sosa, cuasina, neurostínia (fòsforo orgànic), formiat sosa.—Anèmia cerebral, enfermetats medulars, astenia muscular; activa digestia, deté caducitat orgànica.

MEDALLA DE PLATA

Glimina NADAL Antidiabètic infalible de «Limas de mar». Demaneu literatura.

Major. 14.—TARRAGONA

Senyors Propietaris

Si desitjeu planter d'ametllers empeltats ja, de les millors classes y de preus molt econòmichs procedents de la província de Lleyda, dirigiu-se al Sr. Joseph Illa, Comte de Rius, n.º II, I.^a

Tallers d'Arts Sumptuaries**FRANCISCO CASANOVAS****SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS**

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.

Projectes y presupostos detallats de les obres que ho requereixin.

Donya Carme Figuerola**VIUDA DE PERPIÑÀ****ESPECIALISTA EN PARTS**

Ex-alumna de l'Hospital de Santa Creu, de Barcelona, ab dos anys de pràctica en dit benèfic establiment, ofereix sos serveis.

Rambla de Sant Joan, 56, entrasel

TAQUIGRAFÍA

S'obrirà un curs lo dia 2 de Janer pròxim.

Mensualitat, 5 pessetes. Direcció, Armània, 3, 2, 2.^a

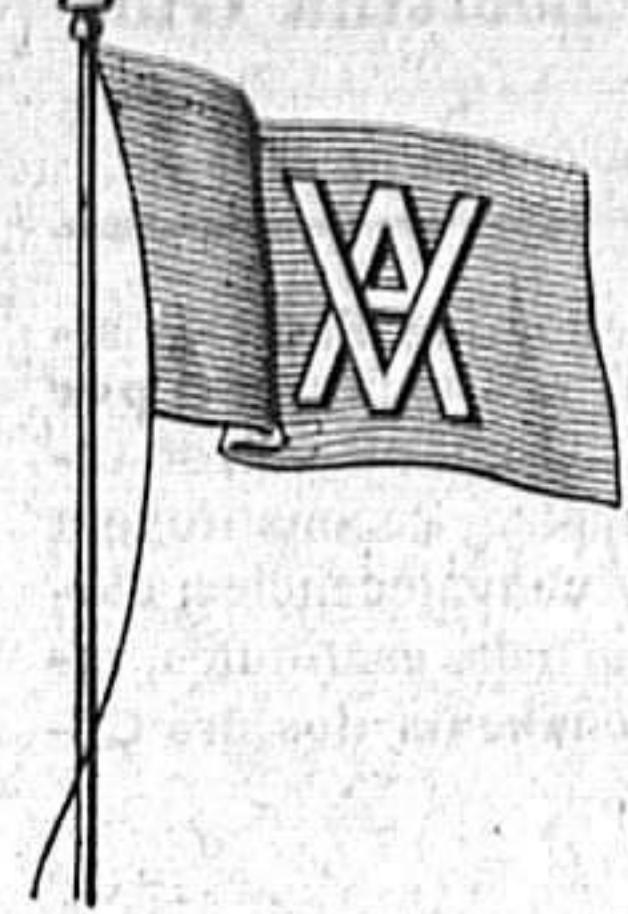
Llissóns alternades, de set a vuit de la nit. Classificació d'alumnes: los menors de 16 anys, los dilluns, dimecres y divendres. os demés, dimarts, dijous y dissabtes.

Als tres mesos, pràcticas de velocitat.

Per l'inscripció, dirigir-se de paraula o breu escrit a D. Lluís Arís.

TARJETAS DE VISITA

Impremta Sugrañes

LÍNIA REGULAR DE GRANS VAPORS

IBARRA Y C. S. en C.

SEVILLA

pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almería, Málaga, Cádiz, Sevilla, Huelva, Vigo, Villagarcia, Carril, Coruña, Ferrol, Gijón, Santander, Bilbao, Sant Sebastiá, Pasajes, Bayonne, Burdeos y Nantes.

Servei ràpid eventual pera'l Nort d'Espanya, ab escala en los ports de Valencia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Coruña y Santander.

S'expedeixen coneixements directes pera Ayamonte, ab trasbord en Huelva als vapors **La Activa**.

S'admet càrrega y passatgers a preus reduïts.

Sortirà d'aquest port lo pròxim dijous lo magnífich vapor espanyol

CABO ROCA

de 1.230 tonelades, admetent càrrega y passatgers pera'ls ports nomenats.

Son cons. natari D. MARIAN PERES.

NEURASTENIES clorosis, debilitat general, anemia

se curen radicalment ab l'ús del
NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES
EN TOTES LES FARMACIES

Sastrería y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastrería, Camisería y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajes y pesses pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.

Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònicchs.

Sucré vermifruix del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.

Essència febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.

Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.

Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten tots sus malalties.

Per a tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués.

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

AYGUA NAF SE RRA

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigües de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim bò, que resisteix tota prova, al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebòns, que ni Rafael ni Murillo los podrían fer mello, aproposit per regalos; causan gran admiració. Trobarán també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totas menes que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Lo Camp de Tarragona SETMANARI CATALANISTA

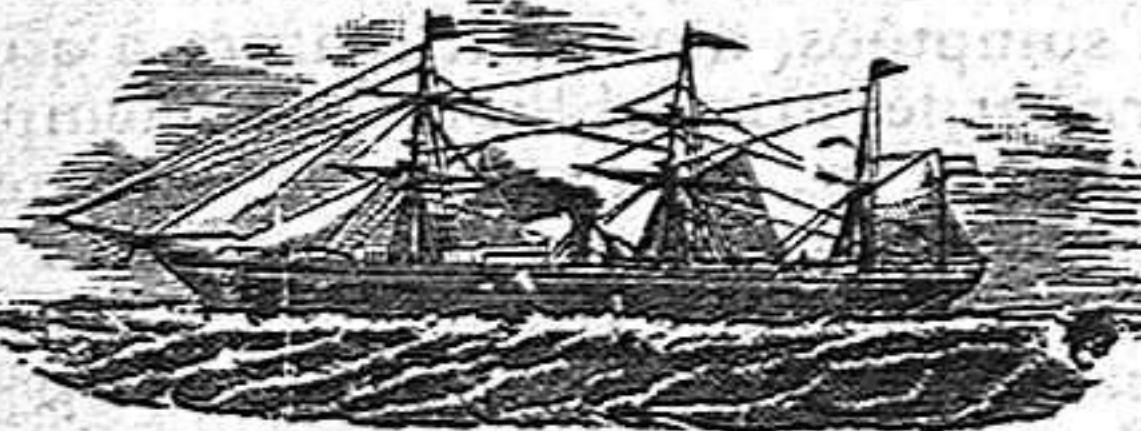
Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos. Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de suscripcions de D. Sadurní Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Fora.....	1'50 »
Extranjer.....	2'0 »
Número d'avuy.....	15 »

De venda en lo local de l'**Associació Catalanista**, carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

Anunci a preus redunts

Serveys de la Companyia Trasatlàntica?

Linia de Cuba y Méxic.—Lo dia 17 de Febrer sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

ALFONSO XIII

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafrime y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la línia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Linia de Nova York, Cuba y Méxic.—Lo dia 24 de Febrer, sortirà de Barcelona, l' 26 de Málaga y'l 28 de Cádiz, lo vapor

BUENOS AIRES

directament pera Nova York, Habana y Vera cruz. Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Linia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de febrer sortirà de Barcelona, lo 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONTSERRAT

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la flor tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una pesseta.

A l'engrès importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra.-Reus

A la menudat Farmacia del Centre.-Tarragona.-Demanar AYGUA NAF SERA

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combinacions pera'l ferrocarril de Panamá ab las companyias de navegació del Pacífic, pera quals ports admets passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Puerto Rico. També passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També càrrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camaná ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Linia de Filipinas.—Lo dia 2 de febrer sortirà de Barcelona, havent fet les escalas intermitjents, lo vapor

ISLA DE PANAY

directament pera Gènova, Port-Saïd, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Africa, de l'India, Iava, Sumatra, China, Japó y Australia.

Linia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de febrer sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Montevideo y Buenos Aires.

Linia de Canàries.—Lo 17 sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 de Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empender lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Linia de Fernando Poo.—Lo dia 25 de Mars sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Poo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Africa y Golf de Guinea.

Linia de Tanger.—Sortidas de Cádiz: dijous, dimecres y divendres. Sortidas de Tanger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt cómodo y tracte esmerat, com la acreditació en son dilatat servei. Rebaixas a familiars. Preus convencionals pera camarots de luxe. Rebaixas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expènen passatges pera tots los ports del món servits per línies regulars. La empresa pot assegurar las mercaderías que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los molts d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los molts de determinats articles, ab arreglo á lo establegit en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comercio i Obras Públicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establecida la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la collocació dels articles, qual venda, com ensaig, desigual per los Exportadors.

Per a més informes dirigir-se a son agent

D. EMILI BORRÀS